

Sygn. akt IV KK 254/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 maja 2021 r. z urzędu kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę, w sprawie **W. T.**,
skazanego z art. 271 § 1 k.k. i innych,
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt III Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt X K (...),
na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić kasację bez rozpoznania i zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt X K (...), Sąd Rejonowy w R. uznał W. T. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił. Orzeczenie to zawierało także rozstrzygnięcia o obowiązku probacyjnym, nawiązce, obowiązku naprawienia szkody, dowodach rzeczowych i kosztach. Po rozpoznaniu apelacji od opisanego orzeczenia, wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt III Ka (...), zmienił wyrok Sądu

pierwszej instancji w ten sposób, że skorygował opis przypisanego oskarżonemu czynu, zakwalifikował go z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za podstawę prawną wymierzonej kary pozbawienia wolności przyjął przepis art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., obniżył tę karę do 6 miesięcy, uzupełnił podstawy prawne rozstrzygnięć zawartych w pkt II, III, IV, i VI zaskarżonego wyroku o przepis art. 4 § 1 k.k., uchylił rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody oparte na przepisie art. 46 § 1 k.k., uchylił orzeczenie o opłacie z pkt VIII, a w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego utrzymał w mocy. W konsekwencji skazanemu wymierzono prawomocnym wyrokiem karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Orzeczenie Sądu Okręgowego zaskarżone zostało kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego, który zarzucił rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 271 § 1 k.k., art. 273 k.k. i art. 290 § 1 k.k., a także rażące naruszenie prawa procesowego – art. 5 § 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku i wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i uniewinnienie skazanego, względnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Kasacja ta została przyjęta zarządzeniem z dnia 4 marca 2021 r. W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Rejonowej w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., tj. w sytuacji wniesienia kasacji przez wymienione w tym przepisie podmioty szczególne (art. 523 § 4 k.p.k.).

Skazanemu W. T. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oznacza to, że kasacja wywiedziona na jego korzyść mogła być oparta wyłącznie na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. Przyjęty nadzwyczajny środek zaskarżenia nie spełnia jednak tego warunku, ponieważ podniesiono w nim zarzuty obrazy prawa materialnego oraz naruszenia

prawa procesowego o charakterze względnym. Kasacja jest więc niedopuszczalna z mocy prawa, wobec czego prezes sądu, do którego ją wniesiono winien odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. Środek ten został jednak przyjęty, zatem – stosownie do art. 531 § 1 k.p.k. – Sąd Najwyższy był zobowiązany do pozostawienia go bez rozpoznania.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.